Andrei Dósa

Remediul

roman

TREI

Nimic nu e mai dureros pentru mintea umană

Între vis și trezie, încearcă să uite de starea în care se află. Pleoapele-s de plumb, oboseala îl trage înapoi în adâncul somnului. Cele câteva ore de odihnă n-au fost nici pe departe suficiente. Trebuie să se ridice însă, chiar dacă știe că nu-i va fi mai bine. *Astăzi este ziua interpretării rezultatelor. Motoc e un medic foarte bun.*

Singura lui preocupare este să ajungă la spital fără prea multe chinuri. O bucățică de pâine, două pastile de ibuprofen. Se așază cu grijă, altfel i-ar fi imposibil să se încalțe. Durerea care însoțește aplecarea în față și legarea șireturilor. *Dacă este o formă gravă și concediul medical se va prelungi nepermis de mult? Dacă voi rămâne fără loc de muncă?* se întreabă el. Renunță la ideea de a lua un taxi. Coboară încet scările. Răcoarea peretelui pe palma stângă, primul rând de scări, răcoarea peretelui, al doilea rând de scări.

Tuia legănată de vânt îi amintește de momentele când se chircește în timpul unei crize. Nu reușesc să-l bucure recipientele mari de plastic, vopsite de copii, care delimitează un loc de parcare. Își simte orbitele înfierbântate. Merge cu privirea în pământ. Nu găsește

puterea să-l salute pe Nikos, patronul magazinului grecesc de la colț, de la care își cumpără o dată pe săptămână portokalopita.

Reușește să străbată drumul în două etape. În dreptul Cramei D'Or, senzația de arsură și sfâșiere îl obligă să se lase pe vine. Dincolo de fereastra înaltă, angajatul cramei se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se așază repede, făcându-și de lucru cu pliantele de pe birou. Se ridică încetișor și pornește mai departe. Oamenii din stație i se par mai vii decât el. Până și cuplul de vârstnici care ocupă banca din refugiu. Se oprește în dreptul lor, aproape că atinge cu piciorul cotul bărbatului. Poate că așa reușește să-i transmită cât de presantă este nevoia lui. Se lasă pe vine. Bătrânul tușește.

— Vezi ceva? spune soția.

— Nu.

Soțul se apleacă în față. Privește în josul străzii.

— Poate că nici nu mai vine.

Renunțarea din vocea bătrânului îl irită.

Câte lucruri se puteau face pentru a preîntâmpina criza! Îi vine s-o ia la fugă. Tocmai acum, când îi este imposibil. Au trecut cel puțin douăzeci de ani de când n-a mai alergat. Din liceu. Să alerge, cu trupul lui mătăhălos, pe străzile orașului. Nici că i-ar fi păsat de privirile trecătorilor. Lipsa de aer și arsura-n plămâni, la capătul fugii eliberatoare. Ar fi fost mai bine, de o mie de ori mai bine, decât o existență îngrădită de boală.

Măsoară cu privirea suprafața mozaicului de beton a sălii de așteptare. Vechiul dulap metalic, vopsit într-un maroniu hidos. Cadrul și balamalele ușii de acces. Un birou șubred, cu lacul înnegrit de vreme.

După câteva minute, e nevoit să se ridice. Șapte pași până în dreptul ferestrei. A încercat inclusiv meditația, complet străină de el până atunci. N-a avut dispoziția necesară, nici puterea să persevereze. Doamna exoftalmică între două vârste, cu fața rotundă, se foiește pe banchetă. Măsoară cu priviri agasate tot ce mișcă. Pensionarul, așezat la o distanță respectabilă de ea, oftează ușurel. Dacă tot are de așteptat, ar putea încerca chiar acum să își golească mintea de gânduri.

Își îmbracă articulațiile în lumină, tendoanele preiau căldura. Își recapătă încetul cu încetul sănătatea. Suferința e altundeva, poate în vârful piramidei de sticlă de la intrare, singurul element al spitalului care se vrea a fi ultramodern.

Abia acum observă ființa stranie, îmbrăcată în costum de schi, așezată pe marginea banchetei pe care stătuse și el mai devreme. Nasul și gura îi sunt acoperite de o mască medicală. Are două opțiuni: să se așeze pe unul dintre scaunele amplasate de-a lungul peretelui, între doamna și bătrânul care își așteaptă rândul — aici ar risca să nu-l observe asistenta, să cheme un alt pacient în locul lui — sau să se așeze înapoi pe banchetă și să fie observat de femeie. Ar prefera să fie invizibil. Orice formă de atenție îi este acum rezervată în exclusivitate medicului.

Alege bancheta, închipuindu-și că s-ar putea așeza fără să tulbure aerul.

Femeia, a cărei față triunghiulară se ghicește în spatele măștii, are aerul unei pisici sfinx, impresie accentuată de osatura proeminentă a pomeților și de părul blond spălăcit. Și-a făcut apariția cu puțin timp după ce Aurel s-a oprit în dreptul ferestrei. Stă nemișcată, odihnindu-și mâinile înmănușate pe unul dintre capetele șalului lung, care i-a înghițit aproape cu totul căciula gri.

Durerea devine copleșitoare. Este nevoit să-și întindă picioarele. Aproape imediat și le retrage din nou sub banchetă. Nu mai are scăpare, indiferent de poziție. Riscând ca mișcările sale să semene cu un dans sincopat, și le întinde din nou, concentrându-și privirea asupra cizmelor Moon Boot ale femeii. Îi scapă un mic șuierat.

— Te doare? aude vocea fragilă a femeii.

— Da.

Ea îl fixează cu ochii ei cenușii.

Îi susține privirea câteva clipe, nereușind să decidă dacă este binevoitoare sau iscoditoare și rece.

— Da, aude vocea ei, ca un ecou îndepărtat.

Își strânge mâna stângă cu dreapta. Dunga reflectorizantă a mănușii strălucește în lumina difuză a amiezii, filtrată de fereastra sălii de așteptare.

— Tot la domnul doctor Motoc? întreabă el.

Nu-i vine în minte nimic mai bun.

— Nu, la Cristuțiu.

Face un semn din cap în direcția celuilalt cabinet.

— E un medic bun?

— Își dă silința. Dar își pierde destul de repede răbdarea.

I se face rușine pentru amândoi, pentru cât de expuși sunt, trăind în același timp strania senzație că i-a picurat un ceai fierbinte în poală.

— Îmi pare rău, dar trebuie să fac câțiva pași, spune el.

— Sigur.

Se oprește în dreptul ferestrei și se concentrează asupra vârfului piramidei de sticlă.

— Te necăjește de multă vreme? întreabă femeia, la puțin timp după ce el s-a așezat la loc.

— Asta e a șasea zi. Articulațiile, spune el și își trece mâna peste coapsă cu un gest pe care l-ar fi vrut mai energic.

— Eu încă n-am probleme, deși, în cazul meu, boala poate afecta și articulațiile.

Aurel și-ar dori să o întrebe de ce anume suferă, dar nu se simte în stare să formuleze. I se pare că aflarea numelui bolii ei ar putea atrage după sine riscul contaminării.

— Cred că ar trebui să renunț la zahăr. Dar pe tine ce te necăjește? reușește în cele din urmă să întrebe.

— Pielea.

Își trece mâna peste umărul stâng, ascuns sub straturile costumului de schi în nuanța vișinei putrede. Gestul e fragmentat, de șopârlă amorțită.

— Știu câte ceva despre bolile de piele.

— Ai studiat medicina?

— Nu, nu. La un moment dat am avut o urticarie și de asta.

— A, înțeleg.

Vocea ei și-a mai pierdut din asprime.

Fără să-și dea seama, încep să vorbească amândoi mai încet, creând un cocon fonic.

— De la un punct încolo, boala își face de cap indiferent de ce ai face…

— Da, așa cred și eu, spune el, chiar dacă nu-și cunoaște încă diagnosticul.

— Adina, îmi pare bine, spune ea pe neașteptate.

În câmpul lui vizual apare mâna înmănușată.

— Aurel, sunt… Îmi pare bine.

Adina nu pare să bage de seamă fâstâceala lui.

Își strâng mâna, apoi fiecare se retrage rapid.

— Doamna Irimia? strigă asistenta, ițindu-și capul pe ușă.

Adina își adună șalul și căciula.

— Domnul Leonte? Haideți, vă rog, este strigat Aurel, la rândul lui, din dreptul celuilalt cabinet.

— Mi-a părut bine.

Se ridică sprintenă, fără să-l privească.

— Și mie, răspunde Aurel în grabă.

Se desprinde de pe bancă și se îndreaptă, cu mișcări prevăzătoare, către ușa rămasă întredeschisă. Ajuns în prag, îi aruncă o ultimă privire, înainte să dispară.

Adina trece prin dreptul vitrinelor. Sticla pare să-i alungească și mai mult chipul. Mărește pasul. Trec mașini din ambele direcții, se aude un claxon. Gazele de eșapament învăluie stația de autobuz. E înghesuială. Bărbatul cu o geantă mătăhăloasă de piele pe umăr se holbează contrariat la ea. Își imaginează conținutul genții, chei franceze și alte unelte. O cârpă neagră, unsuroasă. *Ce nașpa trebuie să fie să trebăluiești toată ziua cu sculele alea*, se gândește ea. Mâinile bărbatului din sala de așteptare. O vreme și le-a ținut încleștate, cu degetul mare strâns în interiorul pumnului. La un moment dat, în timp ce vorbeau, și le-a îndesat sub coapse.

Intră în parc și se așază pe o bancă. Își scoate masca, închide ochii. Se întoarce încet cu fața în direcția soarelui. În mod normal ar trebui să verifice cât e ceasul, ca să nu depășească zece minute. *Totuși nu am chiar pielea unui bebeluș*, își spune, renunțând să mai măsoare timpul.

Dacă are artrită reumatoidă, așa cum crede Motoc, va trebui să urmeze toată viața un tratament. Intră în farmacie, să cumpere diclofenac. Trece de Met Chim, ajunge la colțul blocului. Își adună puterile și traversează bulevardul. Se ghemuiește lângă gardul viu care înconjoară

blocul-turn. De cealaltă parte a acestuia, la rădăcină, tresare un motan tărcat. Lui Aurel îi ia câteva secunde să înțeleagă că mâțul își marchează teritoriul.

Spaima care i-a slăbit nervii în ultimele zile pare în sfârșit să cedeze. Până acum totul a fost doar o mare speculație care l-a ținut ocupat. Simptomele închipuite, autodiagnosticarea, anxietatea, grija disproporționată pentru propria sănătate — toate l-au obosit nespus. Faptul că are în sfârșit o boală ar trebui să simplifice lucrurile.

Își dorește o consolare după toată deruta și lipsa de speranță îndurate. *O gogoașă ar fi perfectă.* Cumpără de la Carrefour una cu ciocolată. Intră în parculețul din fața colegiului Emil Racoviță. Scoate cu grijă gogoașa din punga de hârtie. O privește încântat, apoi ia o mușcătură mică. Închide ochii. Soarele îi încălzește obrajii. Aruncă ambalajul la gunoi și se oprește să admire îndeaproape mâțișorul înflorit, ce-și întinde crengile printre tufe. Mângâie florile pufoase cu buricele degetelor. Decide să-și facă o programare la reumatolog.

Adina pune la fiert o porție de mei. Își aduce laptopul în bucătărie. Reglează unghiul ecranului, apasă butonul play. Clocotitul molcom al oalei o însoțește pe Lady Bird prin întâmplările vieții sale. Simpatizează din ce în ce mai mult cu roșcata rebelă, mânată de dorința de independență.

Două pastile, o bucățică de pâine. Aurel se prăbușește în pat. Trei sferturi de oră mai târziu, se ridică și se duce în chicinetă. Mută niște oale, se gândește că ar trebui să-și pregătească ceva, dar renunță în cele din urmă. Păstrase o porție din orezul cu ghimbir pe care îl preparase zilele

trecute. Îi adăugase toate rădăcinoasele pe care le mai avea prin casă, doi morcovi și o bucățică de țelină. *Mâine trebuie să merg la cumpărături.*

După ce mănâncă, o sună pe Maria, cumnata lui.

— Mi-a prescris diclofenac. Și mi-a dat o trimitere la reumatolog.

— Ce crede că ar putea fi?

— Cel mai probabil artrită reumatoidă.

— Nu ești cam tânăr pentru artrită? Poate se înșală.

— Na, nu cred.

— Poate e doar o inflamație.

— Trebuie să fie ceva mai grav de-atât, spune el.

— Vezi ce zice și reumatologul. Când ai programare?

— Poimâine. Sigur o să-mi prescrie fizio și kinetoterapie. Și niște medicamente puternice.

Perspectiva luptei cu boala aproape că-l bucură.

— O să te întorci la xerox cât ai zice pește.

— Tu ce zici, e o idee bună să trec pe la voi de 8 martie?

— Da, m-aș bucura. Dar să nu vii pe jos, să nu te apuce durerile pe stradă.

— Văd eu cum fac.

— Bănuiesc că nu vrei să-l rog pe Sorin să te ia cu mașina.

— Nu.

Încă nu reușise să-și ierte fratele pentru amenințarea cu bătaia.

— Stai liniștit, a trecut peste faza cu semnalul de ajutor, spune ea, râzând jenată.

Continuă, coborându-și vocea.

— Deși n-a fost neapărat vina ta. Pe bune acum, zici că sunteți doi țânci. Tot eu să vă împac? I-am spus că nu te simți bine. A făcut o moacă… Asta m-a convins să-i zic despre cum te simți. A zis că te sună.

— Mai bine să nu mă sune. Albert ce face?
— Doarme dus.
— Aș putea dormi o zi întreagă.
— Da, cred că ești frânt. Fă-ți un ceai de noapte bună și culcă-te.
— Sună bine. Dar mi-ar trebui un somnifer adevărat. N-am prea reușit să dorm.
— O să dormi acum. Te ajută și diclofenacul.
— Sper. Încerc să nu mă descurajez prea tare. Adică e și ceva bun în asta. Mă simt mai viu parcă. Doar că e foarte neplăcut…
— Poate că de asta ne îmbolnăvim. Ca să ne dăm seama de lucrurile care nu merg. Să ne recăpătăm echilibrul.
— Da, poate că așa e.
— Te îmbrățișez, Aurel. Ai grijă de tine! Trebuie să fug.
Se aude un piuit pe fundal.
— Și eu te îmbrățișez. Noapte bună, Maria.

Adina potrivește îndelung temperatura apei. Îi place să fie un pic fierbinte, dar nu într-atât încât să-i înroșească și mai tare pielea. Ia săpunul din savonieră și îl freacă între palme până când se formează un clăbuc dens. Cu mișcări delicate, încearcă să atingă cât mai puțin posibil țesutul inflamat, dosul palmei, plăgile de pe piept. Între timp, strânge din dinți. Intră sub jeturile dușului. Încrucișează brațele, cuprinzându-și omoplații cu palmele, apoi le coboară încet, până își simte osul iliac. După o vreme, lasă brațele pe lângă corp și rămâne nemișcată sub ploaia de picături.

Urmează Ziua Femeii. Atunci va ști deja și răspunsul reumatologului. *Dă-o naibii de supărare. Până la urmă o*

să mă duc, își spune el revitalizat. Se gândește că ar putea fi și efectul antiinflamatorului. *O să-l evit toată seara. Pe urmă, treaba lui. Să se întrebe… Propriul meu frate… un bou! Cum a putut să facă scandal în așa hal?* se întreabă Aurel.

Copilul îl ținea pe loc, își dorea tot felul de lucruri. Era gălăgios. Sorin l-a scuturat puternic, în văzul lumii, pe trotuar. A țipat la el și l-a amenințat, trebuia să ajungă cât mai repede la bancă să-și ridice cardul. Odată ajuns în clădirea instituției, Albert a repetat de câteva ori semnalul de ajutor pe care i-l arătase unchiul său pe telefon. Tot ce trebuia să faci era să strângi degetul mare în palmă și să închizi celelalte degete peste el. A fost mai degrabă un fel de joacă, un gest inconștient. O funcționară a observat semnalul și a chemat în ajutor agenții de pază. Sorin a reacționat agresiv. A dovedit că este părintele copilului, fluturându-le în față telefonul. Ecranul afișa o fotografie de familie. Apoi l-a înșfăcat și a ieșit valvârtej din bancă. Mergea cu pași mari, înjurând. Uitase să-l pună jos. După o vreme, Albert a pipăit urechile tatălui său, de parcă ar fi avut nevoie să simtă că sunt adevărate.

Două mâini moarte

Își încalță ghetele cu grijă, de teamă ca nu cumva să declanșeze durerea. Nu se întâmplă însă nimic. Ceva mai liber în mișcări, își îmbracă geaca de iarnă mov-închis, care-i atârnă până la mijlocul coapsei. Se percepe ca pe un om stângaci, blocat într-un alt deceniu, senzație accentuată și de blugii prespălați cu talie înaltă, în stilul anilor nouăzeci.

Înainte să iasă pe ușă, se privește în oglindă. Își șterge expresia morocănoasă de pe față. Își aranjează cu un gest visător părul șaten, insistând asupra bretonului ușor ondulat, singura lui vanitate. Închipuie un pistol cu degetul mare și arătătorul mâinii stângi, îl ridică în dreptul pieptului. Zâmbește. Lentoarea gestului îi diminuează farmecul. Ia punga cu nuci sparte de pe suportul de pantofi și iese pe ușă.

Vântul care suflase zilele trecute acoperise cerul cu o pătură de nori cenușii. Se făceau trei săptămâni de când n-au mai hrănit veverițele împreună. Îi era dor de doamna Vivi. Nopțile, când se zvârcolea de durere, își spusese că i-ar face bine să vorbească cu cineva. Pe Maria nu se îndura să o sune. Maică-sa l-ar fi ascultat, învăluită în tăcere, ca apoi să reacționeze exagerat, iar el s-ar fi

simțit respins. Cu Octav comunica doar prin mesaje. În primele zile ale crizei îi scrisese un mesaj lung, în care încercase să-și descrie stările, încheind cu „nu mă băga în seamă“. El încercase să-l liniștească, dar cuvintele lui îi păruseră lipsite de căldură. Și-ar fi dorit ca ele să conțină tot ceea ce nu putea primi de la ceilalți.

Se gândise și la doamna Vivi, dar nu avea numărul ei de telefon. Oricum, nu ar fi putut să o sune așa, pur și simplu, în crucea nopții. Maria îl suna în fiecare seară când se întorcea de la job, însă mândria și rușinea îl împiedicau să i se plângă după pofta inimii. Vocea ei luminoasă îi împingea anxietatea înapoi în colțul întunecat din care venise. Odată cu primele pregătiri pentru încă o noapte nedormită, neliniștea punea încetul cu încetul stăpânire pe el.

Chiar dacă ceața îl indispunea, voia să se țină de promisiune. Imediat ce intră în parc, pașii lui se lungesc, se desprinde de pământ, într-o alergare ușoară.

Prima dată a fost un șoc. Nu-i venea să creadă cât de greu îi devenise corpul după doar o sută și ceva de metri. Între timp, depășise borna de două sute. Fusese întotdeauna omul hainelor bătrânicioase, al pantofilor și al ghetelor. Încă nu își cumpărase un trening adecvat și o pereche de adidași. Și-a propus ca, odată ce-și va recăpăta pe deplin încrederea în corpul său, să viziteze centrul comercial din capătul orașului.

Aplecat înainte, sprijinindu-și mâinile de coapse, își trage îndelung sufletul. Nu vrea ca ea să-l vadă răvășit după jogging.

Doamna Vivi stă pe o bancă, înfofolită într-un palton model brăduț, gri cu negru, și răsfoiește ziarul *Cancan*. Nasul cârn și ochii de vulpiță o fac să semene cu o zână încărunțită.

— A, dumneata erai! exclamă ea și își scoate ochelarii de citit cu ramă groasă, imitație de baga. Pe unde ai umblat?

— Pe unde n-am umblat, spune el cu o urmă de țâfnă în voce. Am descoperit că am artrită reumatoidă.

— Doamne apără, cum să ai artrită? Dumneata ești tânăr. Dar așază-te, dragă, ce stai ca-n vitrină!

— Îmbătrânesc, spune Aurel lăsându-se încet pe bancă. Azi-mâine împlinesc patruzeci de ani.

— Sigur nu e vreo închipuire de-a dumitale?

Îi povestește că nu poate să meargă, nu poate să adoarmă în nicio poziție. Privește încruntat, într-un punct imaginar, își împinge un pic în față maxilarul inferior. Ea se holbează la el, ținând strâns ziarul făcut sul. Îi detaliază orele și dozele pentru administrarea medicamentelor.

— Bietul de tine!

Doamna Vivi pune ziarul pe bancă și îl îmbrățișează. Aurel închide ochii. Se bucură de îmbrățișarea ei.

— Chiar nu se vede nimic? întreabă el ceva mai târziu.

— Ce să se vadă, dragă? Ești răvășit, ai cearcăne…

— Nu, dar așa…

Aurel își trece mâna prin dreptul feței.

— Ești tras la față, puțin neîngrijit. Ce să fie?

Doamna Vivi își desface ziarul.

În timp ce ea răsfoiește *Cancan*-ul, Aurel îi povestește despre Adina. Felul în care era îmbrăcată, afecțiunea ei. Doamna Vivi nu pare din cale-afară de surprinsă și nu îi împărtășește neapărat entuziasmul. Îi spune că va trebui să se poarte delicat cu ea. Aurel cade pe gânduri, rostogolind cu pantoful o pietricică. Se întreabă dacă o s-o mai vadă vreodată. A găsit-o pe Facebook, dar nu a îndrăznit să-i trimită o cerere de prietenie. Doamna Vivi se afundă în lectură.

— Top cinci greșeli în post care duc la îngrășare… Ha, la punctul cinci e ronțăiala continuă! Andreea Marin a ajuns de nerecunoscut! Asta chiar că e ultima surpriză pe care o mai accept din partea ei, spune doamna Vivi și zâmbește răutăcios, privindu-l pe Aurel pe deasupra ochelarilor.

Închide cu un gest teatral ziarul și se ridică de pe bancă.

— Să mergem!

Doamna Vivi fusese prima din acest parc care adoptase obiceiul de a hrăni veverițele. E mândră de asta. Chiar dacă la început fuseseră doar veverițele ei, s-a arătat dispusă să le împartă cu inofensivul intrus. *Ți le dau ție pe alea*, i-a zis la un moment dat, referindu-se la cele două mai mici, cu blana maroniu-închis. Pe cele rămase avea de gând să i le lase moștenire fiicei sale. Când a făcut mărinimosul gest de donație, nu s-a putut abține să nu privească în zare, cu ochii ușor mijiți și cu o strâmbătură amară pe chip. Se aștepta poate ca o vedenie să-i confirme că nici măcar acest punct neobișnuit al testamentului nu avea s-o înduplece pe fata ei să se întoarcă din Canada. Doamna Vivi avea reperele ei fixe. Apartamentul, prietenele pe care le invita din când în când la ceai, coafeza și manichiurista, veverițele și, mai nou, Aurel. Nu avea de gând să renunțe la ele de dragul unor excursii cu fiica și ginerele ei nesuferit la cascada Niagara. Din punctul ei de vedere, era singurul lucru pe care acea țară îl avea de oferit.

Cei doi se așază pe o altă bancă, într-un colț sălbăticit al parcului. Presară spărtură de nuci lângă trunchiul copacilor și așteaptă. Prima rozătoare își face apariția, sare cu viteză de pe o creangă pe alta și, odată ajunsă pe trunchi, se rotește — ba e cu capul în jos, ba scrutează hiperalertă în stânga și în dreapta, țâțâind și chirăind. Își face curaj și coboară pe pământ, repezindu-se la nuci.

Doamna Vivi a botezat-o Titirez. În curând își fac apariția și celelalte: Zbanghiul, Șurubel și Pămătuf. Iuțeala și bucuria lor îl binedispun pe Aurel.

E împreună cu Adina la piață. Alege o roșie din vârful unui munte de roșii, o adulmecă, apoi întinde brațul, ea se apleacă spre fructul copt și îi inspiră aroma.

Privirea doamnei Vivi rătăcește către marginea aleii, unde o forsiția înflorită luminează printre nuanțele de gri și maroniu care domină vegetația. Se gândește la fostul ei soț.

— Numai să nu te însori, Aurel! spune ea dintr-odată. Bărbații devin niște profitori. Mătăluță nu ești, dar cu timpul, cine știe. Ce, soțul meu nu părea un mielușel când l-am luat? Un animal toxic și veninos, foarte periculos! rostește ea, accentuând în mod caraghios cuvântul „foarte".

L-au primit înapoi cu sfială, de parcă boala i-ar fi conferit aura unei ființe gata să se frângă la orice pas. În prima săptămână a crizei îl sunase pe Cosmin să-i spună că e bolnav, nu poate să stea mai mult de zece minute în picioare. Apoi încă o dată, pentru a-l informa în legătură cu diagnosticul și prelungirea concediului medical cu încă o săptămână.

Chiar înainte să deschidă, acesta l-a luat deoparte și i-a spus să se menajeze. *Dacă simți nevoia să stai jos… Dacă te doare ceva…* În ochii lui albaștri, scoși în evidență de barba scurtă, încărunțită, a întrezărit mila și stinghereala. Cosmin, care în general deborda de veselie și îi mai dădea câte un ghiont, era acum al naibii de serios. *Sunt gata de muncă, șefule*, l-a asigurat el, neobișnuit de energic, și i-a dat un ghiont. Cosmin a râs jenat, apoi și-a văzut de ale lui. Înainte de ora prânzului, David a venit

lângă el, sub pretextul că are ceva de tăiat la ghilotină, deși mânuirea acesteia era aproape în exclusivitate sarcina lui Aurel. L-a întrebat de tratament. A rămas așa, în poziția ghiocelului, ridicându-se pe vârfuri și lăsându-se apoi pe călcâie, trădându-și astfel dorința de a-i arăta compasiune dintr-un soi de obligație. *E doar o artrită*, i-a spus el cu lejeritate, rușinat de atenția pe care o primea de la colegul său. David se pricepea atât de bine la gestionarea cozilor de imprimare încât Cosmin îi pusese porecla Codiță. David și tatuajele lui îi trezeau lui Aurel o invidie difuză, vedea în el simbolul unei experiențe de viață la care nu putea să aibă acces. Își imagina că David e un fel de zeu al vieții sociale.

Îi fusese dor de centru. De zgomotul continuu al rolelor, de pocnetul ușor al fuserului. Simțea scanerul alunecând sub sticlă chiar și cu ochii închiși, se bucura de sunetele tranziției rapide a hârtiei prin aparat. Îi plăcea să se sprijine de copiator, să-i absoarbă căldura și vibrațiile. Mirosul tonerului încins și emisiile de ozon, marcând activitatea intensă. Hârtia călduță. Micul lui cocon. Stătea cu spatele întors la lume și efectua comenzile, rareori conștient de schimburile de replici dintre clienți și ceilalți angajați. Caracterul industrios al activității, prezența celor două fotocopiatoare și forfota din jurul lor îi țineau anxietatea la distanță.

Învăluit încă în zumzetul stins al simțurilor tocite, se oprește în dreptul patiseriei Luca. Se așază la coadă. În minte îi răsună iarăși sfatul medicului reumatolog.

Jâjâie arăta ca un tătar, pomeții proeminenți și ochii migdalați împrumutând chipului său o anumită asprime. *Se poate ajunge la orteze și atele. Sau mai rău,* i-a spus el. În cea mai mare parte a întrevederii lor stătuse cu nasul